

4. vydání | 14. června 2023

ŠUTKOVINY

Co je to
vzdělání?

Jak to
chodí v
devítkách?

VZDĚLÁNÍ

hlavní téma

Máme chodit do školy. Máme se všechno pečlivě naučit, abychom dostali dobrou známku. Máme většinu svého volného času věnovat něčemu, co v životě často jen těžko využijeme. Někdy nám to tak připadá. Že známky určují, jak chytří jsme. Mají totiž vliv na naše střední školy a ze všeho nejmoc výrazně ovlivňují naše psychické zdraví. Stres, abychom byli dostatečně dobří. Abychom uspěli. Je to ale opravdu tak? A platí to vždy? Vysoké nároky a nátlak často nemají dobrý důsledek. Je to jedna z mnoha příčin, kvůli kterým se mnoho dospívajících potýká například se sebeenávistí. Musíme to všechno zvládnout, dostat se na další školu, abychom se zase učili... Studenti jsou jen lidé, jsou to jen dozrávající bytosti, které se učí novým věcem. Má nás to bavit a máme se těšit ze získaných informací. Místo toho si však ve většině případů oddechujeme, že jsme látku zvládli. Jenže jak moc veškeré učivo využijeme? Žijeme ve 21. století, takže spoustu věcí si za pár vteřin najdeme na internetu. Takže si vážíme toho, když můžeme nasávat informace, které se tak lehce v Googlu neobjeví. Když nám učitelé poradí s praktickými věcmi, když s námi otevřeně komunikují. Když sdílí i své zkušenosti, když poradí, jak nabyté poznatky dál prohloubit. A hlavně, když nám pomůžou najít se a realizovat v tom, co nás baví. Navíc jsou tu témata jako finanční gramotnost nebo sexuální výchova. Teď je ten věk, kdy se to dozvědět a učitelé jako moudří lidé nás mají touto cestou provést. Řekněte nám, jak se ochránit před napadením, vysvětlete klimatickou změnu a jak pomoci v boji při zachraňování planety. Pomozte nám milovat sami sebe a milovat ostatní. Ukažte nám cesty v životě. Ukažte klady a zápory. Každý člověk je skvělý, nádherný a dokonalý tak, jak je. Každý má talent, který je třeba rozvíjet a opatrovat. Je dobře, že lidé nejsou dokonalí. Jsme každý jiný, každý unikátní, každý stejně úžasný a každý stejně cenný a věk ani zkušenosti to nezmění. Skvělé jsou seberozvojové projekty. A nejenom ty, ale také výjezd do světa. Erasmus je skvělou možností zkusit něco na vlastní pěst a poznat kus světa. Výměnné pobyty jsou taky obrovskou příležitostí poznat nové lidi. Je velké množství toho, co poznávat.

Autorka: Laura Hašek

ODBORNÝ

NÁZOR

Jaké jsou obecně klady a zápory vzdělání, paní psychologko?

Zápory jsou asi v tom, že nám to docela bere čas. Vzdělávat se totiž nějakou dobu trvá. Může samozřejmě také způsobovat stres. Ale řekla bych, že klady převažují. Vzdělávání nás rozvíjí, umožňuje nám na sobě pracovat, dozvídat se nové věci, učit se nové věci, získávat zkušenosti. Samozřejmě je to také o tom, že můžeme jít tou cestou, kterou chceme. Když nás něco baví, tak je o to lepší vzdělávat se právě v tom odvětví. Kdežto když nás něco nudí, je to horší a také náročnější. Úplně nejlepší varianta je tedy spojit to dohromady. Vzdělávat se tou cestou, která nás baví. Jasně, na základce musíme všichni projít povinnými předměty - jsou tady ty, které nás baví i nebaví. Ale pak se nám otvírá možnost střední školy, kde už si můžeme alespoň trochu zvolit, co by nás lákalo. A na vysoké škole je ta volba už případně jen a jen na nás.

Mají studenti ze školy stres? Jak se mu postavit a vyvarovat?

Jasně, že mají. Minimálně třeba z nějakých testů a zkoušení. To vždycky to způsobuje nějaký stres, protože je to něco, co se musíme naučit a nějakým způsobem to prodat. Ne všichni stres ze školy prožívají stejně - někdo to bere tak, jak to je, neřeší, někdo se stresuje až moc. Je to hodně individuální.

Jak se tedy se stresem porvat? Když píšete nějaký test nebo písečku, doporučuji se připravit dopředu. To nám pomáhá nejvíce. Když víme, že jsme připravení, je větší pravděpodobnost, že budeme vědět odpovědi na otázky. Dále můžeme trochu trénovat naši mysl, věřit si, posilovat to sebevědomí, že to prostě člověk zvládne. Existují i nějaké rituály, možnosti, jak se uklidnit. Třeba se jednoduše před náročnou zkouškou prodýchat, věřit si, že to zvládnu, že to dám. Ať už se to třeba týká přijímaček nebo nějakých písemek. Zkusit se koncentrovat, v danou chvíli se zastavit a dát si hluboký nádech výdechem. Říct si v duchu kde jsem, kdo jsem, co teď dělám, co budu dělat. Říct si, to zvládnu a pustit se do toho.

Ještě jedno doporučení: den před se neučit až do pozdních hodin, ale zkusit se pořádně vyspat. Pak také například dodržovat pitný režim a nějakou životosprávu. A v neposlední řadě je důležité vědět i to, že ten stres je toho (bohužel) součástí a pokud pokud to tak někdo má, tak ten stres tam bude. Ale my stres vlastně můžeme nějakým způsobem i využít pro sebe - zkusit s ním pracovat a posílit tím naši mysl.

Hraje přístup učitele roli na psychice žáka? Co je když tak špatné?

Určitě to může hrát roli. Myslím, že by se obecně žáci neměli tolik stresovat. Kdyby učitel žákům vyhrožoval, že test bude těžký, že ho nikdo nenapíše, že z toho všichni dostanou špatnou známku, tak samozřejmě jsou jedinci, kteří to mohou vnímat jako stresový faktor a najednou potom nic nezvládnou. Je to jako vždy o nastavení nějaké vhodné míry - jakým způsobem to žákům předat, informovat je o tom, že test bude náročný, že je riziko, že se to někomu třeba nemusí povést, ale záleží na přístupu a na tom, jak to učitel podá. Někoho to může motivovat, někoho to může naopak vystresovat, takže je spíš fajn podporovat žáky v tom, aby se na test připravili. Případně občas nabídnout možnost opravy, aby žáci věděli, že není všem dnům konec, ale zase toho nezneužívali. A aby se tím stresem hlavně nenechali shazovat.

Autorky: Maruška Milfajtová a Naira Novotná

SLOVO REDAKCE

Krásný den! Vítejte u dalšího, už čtvrtého vydání. Jsme moc rády, že se to takto rozrůstá a jsme rády za podporu a příspěvky. V tomto čísle se pobavíme o vzdělání a zabrouzdáme i k žákům devátých tříd. Prozkoumáme přijímací zkoušky, přidáme i odborný názor paní psychologky. Musíme také poblahopřát a poděkovat umělcům z naší školy. Andrea Závěská a Kristián Koutný se skvěle umístili ve výtvarné soutěži a o jejich inspiraci a pocitech se dočtete na stránce 5. Jakékoliv nápady a zpětnou vazbu nám pošlete na e-mail sutkoviny@zssutka.cz. Děkujeme a přeje krásné čtení! Redakce

Členky redakce:

Laura Hašek
Johanka Kopcová
Naira Novotná
Maruška Milfajtová

Pravidelní přispěvatelé:

Julča Motejllová
Honza Srb

Vyučující: Anna Macků

Případ

Dveře zavrzaly a já vstoupil do svého bytu. Byl to složitý den. Celý den jsem seděl nad složkami a záznamy případů z minulých let. Holt, práce detektiva není vůbec snadná, obzvláště, když se snažíte chytit tajemného vraha. Zamkl jsem za sebou, jen pro jistotu. Dělán to tak vždycky, když mám nějaký nebezpečný případ. Sundal jsem si boty, kabát a zamířil do kuchyně. Šálek čaje... to by mi mohlo pomoci. Poté, co jsem si připravil čaj, jsem s ním v ruce zamířil ke křeslu. Už jsem chtěl sáhnout po knize, když mi došlo, že ještě musím projít jeden spis. Neochotně jsem se tedy opět zvedl z křesla a vydal jsem se spis najít. Naneštěstí jsem ho v práci nezapomněl. Byl na dně batohu. Opatrně jsem ho vytáhl a přinesl si ho ke křeslu. Tam jsem v něm začal listovat. Vrah už je tu nějakou dobu. Začalo to asi před dvanácti lety, dva roky před tím, než jsem nastoupil k policii. Vždycky to vypadá stejně. Ani jedna stopa. Působí to skoro tak, že je duch. Prostě se vypaří. Asi po hodině jsem spis konečně zavřel. Pocit vítězství nad spisem mi dodal pocit klidu. Ale čist, čist už se mi nechtělo. Hlavou mi prolétla myšlenka. Tak se podíváme, co dávají v televizi, říkal jsem si, zatímco jsem hledal ovladač. po chvíli jsem ho také našel. Zapnul jsem televizní přístroj. Zprávy. Zprávy o záhadných a nevyřešených vraždách, na jejichž řešení se zrovna já podílím. Ne, tak na to opravdu už koukat nechci. Po hodině čtení spisu je záhada opravdu to nejmenší, co teď potřebuji. Přepínal jsem se tedy dál nekonečným světem kanálů a televizních stanic. Nakonec mě to přestalo bavit, a tak jsem začal pomalu usínat s podkresem dokumentu o tučňácích. Ani nevím, kolik bylo hodin, když jsem usnul. Zdálo se mi něm. O té temné figuře, kterou je potřeba dostat za míře. Viděl jsem ho. Stál přímo přede mnou. Mám z něj strach. Takhle postava je schopná všeho a je nebezpečná. Seberu všechnu svou odvahu. Nadechnu se, vydechnu, a pak mu rychle nasadím pouta. On se na mě pomalu podívá, pak na mě, a potom se promění v prach a zmizí... Rychle jsem otevřel oči a vyskočil z postele. Tak počkat. Otočil jsem se, abych se o tom ujistil. Já přece neusnul v posteli. Poslouchal jsem v křesle zajímavosti ze života tučňáků. Jak jsem se dostal z křesla do postele? Je docela možné, že jsem byl náměsíčný, nebo jsem to jen zaspal. Kolik je vlastně hodin? Den ještě nebyl, neb byla venku ještě černočerná tma a jen měsíc osvětloval oblohu. Chtěl jsem se podívat na hodinky, jenže jsem v zápětí zjistil, že je nemám na sobě. Vždyť jsem je nesundával. Nejen to, já byl v pyžamu. Musel jsem být opravdu hodně náměsíčný. No, snad mám hodinky v koupelně, kam je vždycky dávám. Došel jsem tedy ke koupelně, kde jsem zůstal stát jako opařený. Mé zrcadlo. Bylo roztržštěné na tisíce kousků. Zničené tak, že už ho nikdy nikdo nespraví. Povzdychnul jsem si, proč já mám vždycky takovou smůlu. Najednou uslyším velkou ránu. Aha, takže tady asi někdo je! Pomalu jsem se plížil k místu, odkud přišel ten zvuk.

Cestou jsem si vzal na obranu svůj smeták. Když jsem ale došel do obývacího pokoje, odkud vycházela rána, zjistil jsem, že tam nikdo není. Ale něco tam bylo... Podivná malá dřevěná krabička. Ležela ledabyle na zemi. Tak to bude asi původce rány, pomyslel jsem si. Ale kde se tu vzala? Sedl jsem si k ní a pečlivě si ji prohlédl. Třeba se mi tohle všechno jenom zdá. Byla ručně vyřezávaná z tmavého dřeva. Přenáherná rukodělná práce. Pokusil jsem se ji otevřít. Chvilí jsem s ní zápasil, ale pak jsem vyhrál. Krabička cvakla a povolila se. Pomalu a opatrně jsem ji otevřel. Uvnitř byla spousta papírů. Útržky z novin, zápisky, dokonce notes. Vypadá to, že dneska nepůjdu spát. Po chvíli pročítání záhadnými novinovými útržky mě zamrazilo. Všechny se týkaly těch vražd. Rychle jsem sáhl po zápiscích. Pane Bože. Jsou tam přesné adresy a data, dokonce i čas. Opatrně jsem sáhl po notesu a začal jsem v něm listovat. Podivné a děsivé kresby, nesrozumitelné poznámky, a na konci... Seznam. Byl to kompletní seznam jmen. A ještě tam bylo pár jmen navíc. Mně známa jména byla rudě přeškrtnutá. Mé srdce bušilo jak o život. Na dně krabičky byl rudě zbarvený kapesník a v něm zabalený... Srdce mi přestalo bušit úplně... Nůž. Náhle mi došla jedna věc. Ta krabička, ta krabička u mě doma, napsaná rukopisem podobným mému, patří jemu.

Zdroj obrázku: Maruška Milfajtová
Autorka: Johy Kopcová

Kukátko do kabinetu

Zdravíme a vítáme Vás v dalším díle rubriky Kukátko do kabinetu. Dnes se vydáme za paní učitelkou **Zorou Malinou** a zeptáme se jí na pár zajímavých otázek.

1. Jaké je vaše oblíbené učivo/látka, kterou vyučujete?

Nejradši učím DNA a RNA a přenos genetické informace.

2. Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo, které umíte uvařit?

Nejoblíbenější jsou asi špagety a krevety.

3. Jaká je vaše největší zkušenost z učení?

Zkušeností je každý den hodně a jsou různorodé, takže nemůžu říct jednu největší... Řekla bych, že některé děti jsou výzvou a nejvíce mě na tom baví, že se v průběhu těch let mění a posunou se někam dál.

4. Jaké předměty byste učila, kdybyste nemohla učit to, co teď, tedy chemii a fyziku?

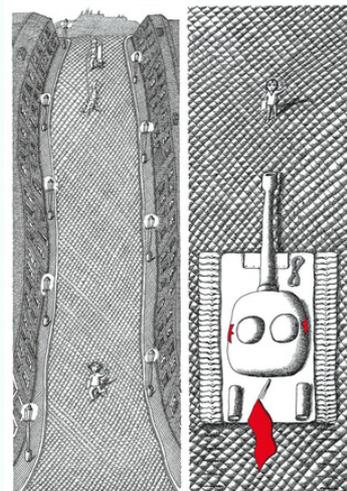
Já asi mám nejradši tu chemii, takže si neumím představit, že bych ji neučila, ale mohla bych ji učit do větší hloubky. Jako třeba biochemii, molekulární biologii...a tak :-)

Autorky: Johy Kopcová a Maruška Milfajtová

Recenze knihy

Zed' aneb jak jsem vyrůstal za železnou oponou **Petr Sís**

Tato kniha je inspirována životem samotného autora a jeho dospívání za dob komunismu. Je rozšířena o nádherné ilustrace (takový polokomiks), které dělal sám autor Petr Sís. Kniha přibližuje mladším divákům oprese a situaci za komunismu. Je to kniha známá po celém světě a autor za ni dostal několik ocenění. Určitě bych doporučila i mladším čtenářům (můžete ji přečíst třeba s rodiči). Moc pěkná knížka, ze které si určitě něco odnesete a něco se naučíte. Můžu jedině doporučit!

Zdroj obrázku: Google

Autorka: Johy Kopcová

Umístění v soutěžích

Na naší škole máme mladé kreativní talentované lidi, kteří se skvěle umístili v soutěži komiksů. Koukněte se na jejich krásné výtvary a přečtěte si jejich cestu a pocity.

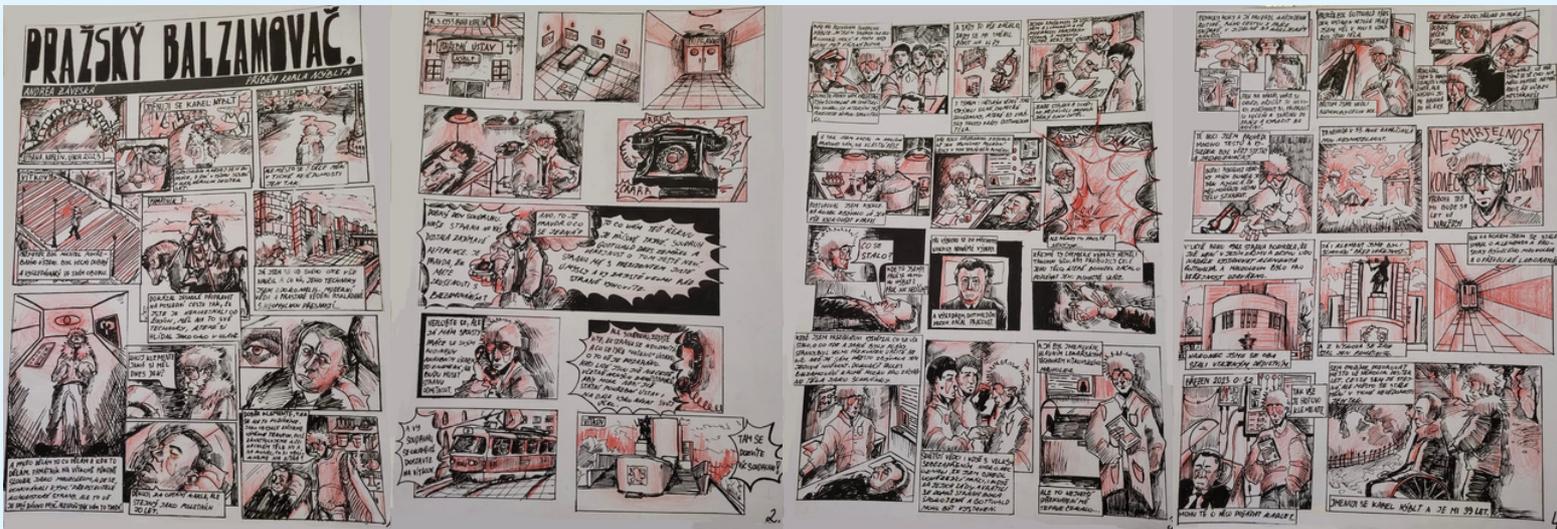
5. Místo Kristián Koutný 8.B

Snažil jsem se pomocí barev zachytit celý příběh, kde by nebyl potřeba text. Tak je to vlastně taková back story k tomu, když jsme byli s otcem na dovolené u moře a na jedné odlehle pláži našli lebku želvy. Dělal jsem to zhruba 8-10 hodin akvarely a černou fixkou. Z umístění jsem vlastně dost překvapený, protože bych nečekal, že by se to mohlo nějak umístit v komiksově soutěži, kde je jeden z hlavních faktorů text, který nemám.

Kristiánovi gratulujeme a naprosto brutálně skvělé zpracování jen tiše obdivujeme.

1. místo Andrea Závěská 9.A

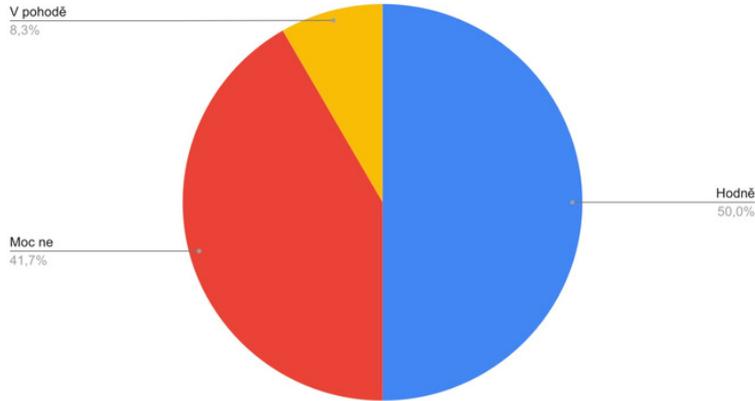
Andrea Závěská celopražské kolo soutěže Vykoumej komiks 2023 vyhrála! Její dokonale propracovanou techniku můžete posoudit sami, naše redakce nemohla věřit vlastním očím, že už něco takového Andy nevydává na pokračování :-). Andrea se bude umění věnovat i na střední škole, což je úžasné a inspirativní! Blahopřejeme!

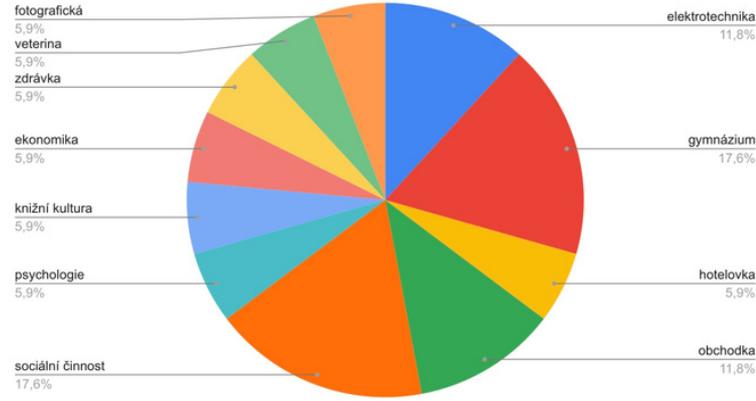
Devátáci a školy

Naši devátáci úspěšně složili všechny zkoušky na střední školy. My jsme se za nimi vydaly, abychom o tom něco zjistily. Poslední otázka, která není zobrazená na grafu, se týkala toho, co by letošní devátáci doporučili těm budoucím. Doporučují se pořádně učit a hlavně se ohledně zkoušek nestresovat, ale zároveň se na to nevykašlat a nepodcenit to.

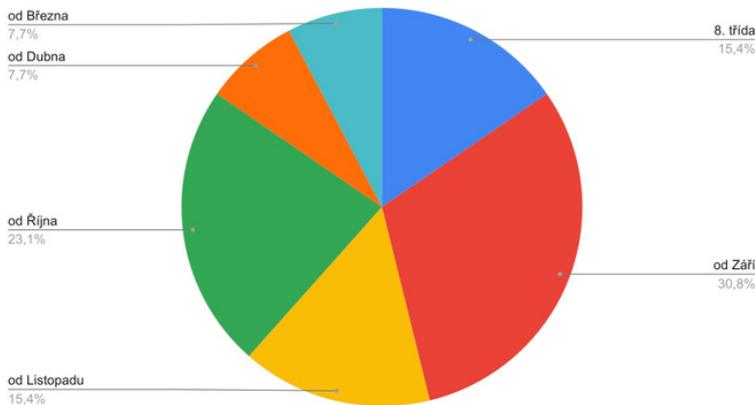
Přišla Vám přijímací zkouška náročná?

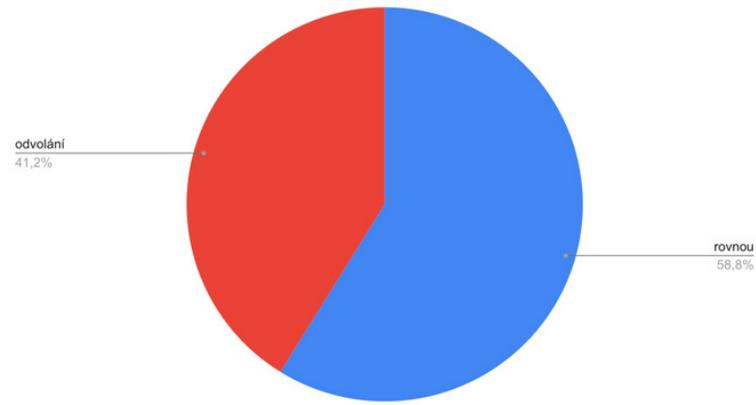
Na jaké střední školy jste se přihlásili?

Od kdy jste se začali připravovat?

Dostali jste se rovnou nebo na odvolání?

Autorky: Laura Hašek a Naira Novotná

Co udělat pro hmyz?

Co lze udělat pro hmyz, který v Česku dlouhodobě ubývá? Možností je více. Pokud máte zahradu, můžete začít třeba tím, že ji neposečete celou, ale vymezíte v ní část, která zůstane neposečena. V takovém místě se bude koncentrovat hmyz, který se sem z posečené plochy přesune za jídlem a úkrytem, případně pro páření. Na podzim tuto plochu posečte a na jaře si ji znovu vytyčte. Mimo to rostliny, které budou v této ploše, se stačí vysemenit, a příští jaro je můžete znovu očekávat. Je vhodné k blízkosti této plochy umístit pítko pro hmyz. Mělo by být mělké, aby se v něm hmyz neutopil a snadno dostupné, nejlépe na zemi, případně do něj stačí dát kámen, který bude vykukovat nad hladinu.

Můžete také koupit nebo vyrobit hmyzí hotel. Takový hmyzí hotel je dobrý pro celou řadu hmyzu. Pokud si ho budete chtít vyrobit, tak by v něm nemělo chybět rákosí a provrtané dřevo pro včely samotářky, mech nebo suché listy, ve kterém může hmyz přezimovat, dutý prostor s malým vletovým otvorem a dřevěné piliny. Design nechávám na vás. Dále můžete zabodnout klacek a na jeho konec dát květináč vycpaný třeba trochou slámy, do toho by se měli stáhnout škvoři. Je také možné trochu pozměnit rostlinné složení vaší zahrady. Můžete si koupit luční směs, po které bude vaše zahrada pro hmyz ještě příjemnější. Na samostatný článek by vydalo létání hmyzu za umělým světlem v noci. Pokud to tedy jde, omezte světlo vycházející z vašeho domu (například zatažením žaluzií). Prospějete tím jak hmyzu, tak i sobě. Věcí, které lze udělat pro hmyz, je samozřejmě více, ale ne každý k tomu má prostředky.

Zdroj obrázků: MidJourney
Autor: Honza Srb

Srandičky

Autorka komiksů: Julča Motejlová

Pepíček sedí ve vlaku a žvýká žvýkačku. Přisedne si k němu stará paní. Po 5 minutách mu stařenka řekne: „To je od tebe moc hezké, že mi tu tolik věcí vyprávíš, ale já jsem hluchá.“

„Časuj sloveso chodím!“ řekla učitelka češtiny zkoušenému žákovi.
„Chodím... chodíš... chodí...“
„Rychleji!“ žádá netrpělivá pedagožka.
„Běžíme... běžíte... běží...!“

„Váš kluk se strefoval kamenem do mého vozu.“
„Strefil se?“
„Naštěstí ne.“
„Tak to nebyl můj kluk, ten by se jistě strefil.“

Pepíček se vrátí domů ze školy. „Tak co jste se dnes naučili?“ ptá se ho maminka. „Učili jsme se psát,“ odpoví Pepíček. „Výborně. A co jsi napsal?“ ptá se maminka. „Já nevím,“ povídá Pepíček, „ještě nás neučili číst.“

Zastavila mě policie, protože jsem jel 187 km/h na dálnici, kde je 130 km/h. Policista: „Přesně na takového jako Vy jsme tady čekali celý den.“
Odpověděl jsem: „Spěchal jsem k Vám, co nejrychleji to šlo!“

Učitel se ptá Pepíčka: „Pepíčku, s tím domácím úkolem ti pomáhal tatínek?“
„Ne, pane učiteli,“ odpoví Pepíček, „on to celé dělal sám.“

Povídají si dva atomy: „Myslím, že jsem někde ztratil elektron.“
- „Jsi si jistý?“
„Ano, jsem pozitivní.“

Učitel matematiky na prvním stupni základní školy:
„Tak Josífků, kolik dětí žije ve vaší rodině?“
„Je nás pět kluků a každý máme jednu sestru,“ odpoví chlapec.
„Počkej, to mi chceš tvrdit, že je vás deset?“
„Ne pane učiteli, jen šest.“

1. Markéta Guidová 7.C
2. Adam Kopecký 7.B
3. Markéta Mafková 7.A

